Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X nr. 21 (703) * joi 21 mai 1959 * 8 pagini 30 bani

PE ADRESA CLASEI A ŞAPTEA

Ce

Pentru că se apropie sfîrşitul anului şcolar, aş vrea, dragii mei prieteni din clasa a şaptea, să stăm puţin de vorbă Avem de discutat un lucru foarte serios, foarte însemnat: ce veţi face după absolvire, către ce meserie vă veţi îndrepta?

Incă de la început trebuie să ne fie clar: toate meseriile sînt frumoase, iar cea mai frumoasă dintre ele e aceea care îţi place ţie, celui care şi-a ales-o! Pînă aci e simplu; e de ajuns să-ţi placă o meserie şi, gata, e cea mai frumoasă. Dar să nu ne grăbim. Acum intervine altă întrebare: de unde ştii că într-adevăr îţi place meseria pe care ţi-o alegi? Eşti sigur că ea iţi va plăcea pentru totdeauna? Ce înseamnă să-ţi placă o meserie?

să

Trebuie să ştiţi că cele mai mari bucurii ale vieţii, omul le datorează muncii. Prin muncă, el işi dovedeşte dragostea faţă de patrie, de partid. Prin muncă, el e legat prin mii de fire de oamenii intregii ţări. Prin muncă, el loveşte în duşmanii poporului muncitor. Prin muncă, el işi căleşte caracterul, devine mai bun, mai puternic.

Deci, acum putem răspunde la întrebarea de mai inainte: „Ce înseamnă să-ţi placă o meserie?" Să-ţi placă o meserie înseamnă să-ţi dai seama că prin ea eşti folositor poporului. Să-ţi placă o meserie înseamnă să fii sigur că eşti gata să te străduieşti necontenit pentru a o învăţa şi a o îndeplini perfect. Să-ţi placă o meserie înseamnă să fii pur şi simplu fericit atunci cînd priveşti piesa metalică,

fii?

zidul cutezător, sau pîinea proaspătă ieşite din miinile tale, din propriile tale mîini. Priviţi-i dimineaţa pe părinţii voştri, cu cită dragoste pleacă la lucru! Ascultaţi-i cu cît entuziasm vorbesc despre uzina, fabrica unde lucrează. Luaţi aminte la bucuria pe care o trăiesc ori de cîte ori reuşesc să muncească şi mai bine, să pună la punct o inovaţie. Bucuria lor e în acelaşi timp şi bucuria uzinei, dar şi a familiei voastre!

Acestea fiind spuse, să-i felicităm deci de pe acum şi să le urăm succes celor care şi-au şi ales drumul în viaţă, deci viitorilor strungari, petrolişti, zidari, tîmplari, mecanizatori, colectivişti fruntaşi, lăcătuşi, bucătari (e o meserie foarte frumoasă şi de loc simplă!) mecanici, oţelari, mineri, într-un cuvînt, constructorilor de mîine ai societăţii comuniste. Statul nostru democrat popular, partidul nostru le deschid cu dragoste porţile şcolilor profesionale: iată, săli de clasă spaţioase, laboratoare utilate perfect, primitoare hale de uzină unde-şi vor face practica, maiştri şi profesori cu înaltă calificare, cărţi şi manuale gratuite, elegante şi gospodăreşti internate... Intraţi, fiţi bine veniţi! Pentru îndeplinirea năzuinţelor voastre nu vă mai rămîne decît un singur lucru: să învăţaţi şi să munciţi cu sîrguinţă.

Şi acum, citeva cuvinte pentru o anumită fetiţă cu 5 la naturale care vrea să devină medic şi pentru un anumit băiat care crede că poate deveni scriitor cu... 7 clase elementare. Gîndiţi-vă mai serios, copii! Luaţi exemplu de la marea majoritate a colegilor voştri care sînt mai chibzuiţi decît voi. Tu, cea dintii, află că nu doreşti cu adevărat să fii medic. Pe tine nu te atrag de fapt studiul fenomenelor naturii, dorinţa de a alina suferinţele bolnavilor — şi aceasta e clar deoarece n-ai dovedit niciodată pasiune pentru ştiinţele naturii, pentru anatomie: nota 5 e edificatoare. Pe tine te atrage altceva, şi anume lucrurile de suprafaţă: să te lauzi cu titlul de doctoriţă, să umbli de colo-colo cu un aer important, să ţi se spună cu respect: „Vă salut, tovarăşă medic!" Ori nu acesta este esenţialul. Gîndeşte-te deci bine. Poate, că cine ştie, datorită ambiţiei ai putea ajunge cîndva medic, dar nu vei fi un medic bun, şi aceasta tocmai pentru că nu te atrage esenţialul acestei munci, ci aspectul ei de suprafaţă.

Cît despre tine, băiatul care iubeşte literatura, iată cum stau lucrurile. Arta scrisului e o artă grea, dificilă. Ea cere muncă, foarte multă muncă, o mare cultură şi o şi mai mare experienţă de viaţă. Fără acestea, talentul singur nu poate rodi, se ofileşte, piere. Alege-ţi deci şi tu o meserie. Invaţ-o cu sîrguinţă. Munceşte. Şi, desigur, scrie. Scrie despre tovarăşii tăi, despre munca lor. Cu timpul, dacă ai într-adevăr talent, scrierile tale vor deveni tot mai bune, tot mai apreciate. Vei avea posibilitatea să-ţi completezi şi mai mult cultura, urmind apoi şcoala medie, facultatea, la cursuri serale sau fără frecvenţă. Cel mai sigur drum către băncile universităţii trece însă prin uzină, prin fabrică.

Şi acum, dragi prieteni din clasa a şaptea, continuaţi-vă recapitularea materiei, pregătirile pentru examenul de absolvire şi pentru cel de admitere, cu siguranţa că v-aţi hotărît, cu siguranţa că hotărîrea voastră vă va face folositori în cel mai înalt grad patriei.

SANDU ALEXANDRU

Pentru ca locul nostru natal să fie cît mai frumos

Într-o dimineaţă în pădure

Peste noapte, viorelele smălţuiseră pajiştea verde, străjuită de stejari bătrîni şi rari. Intr-un colţ al pajiştei se aflau vreo treizeci de pioniere şi pionieri, care plantau puieţi de stejari.

Făceau parte din unitatea Şcolii de 7 ani din comuna Ştefăneşti (raionul Drăgăşani). Veniseră la muncă patriotică pe şantierul de împăduriri Lunca-Stăneşti, împreună cu utemiştii din comună. Işi aleseseră un colţ unde „va creşte pădurea lor" după cum mi-a spus, cu mîndrie, pionierul Constantin Şerban, fiul colectivistului Petre Şerban, din Ştefăneşti. Băieţii făceau cuiburile cu sapa, iar fetele puneau puieţii în cuiburi, aşezau pămîntul în jurul lor şi apoi îl apăsau bine cu palmele. Mîinile lor nu erau de loc neîndemînatice şi nici nu făceau treaba de mîntuială. Iată, pe Felicia Florea a înţepat-o un mărăcine, şi pe degetul ei s-a ivit o mărgea roşie. A rîs, s-a şters cu o batistă curată şi a continuat să lucreze. A uitat de înţepătură.

Intr-un loc lucrează Gheorghiţă Andrei şi Iulia Biţă, fiice de întovărăşiţi. Sînt la fel de harnice aici ca şi la învăţătură unde au aproape numai note 10, rareori 9.

— Peste cîţiva ani o să-ţi mai recunoşti puieţii pe care i-ai plantat? o întreb pe Iulia.

— Da, fiindcă noi nu-i plantăm doar şi gata... Ii vom îngriji pînă s-or face mari!

La sfîrşitul zilei am aflat că pionierii plantaseră numai în ziua aceea peste 300 de puieţi şi că vor mai veni la plantat. Apoi îşi vor îngriji puieţii pînă vor deveni stejari mari şi puternici.

I. CÎRCIU
corespondent

Parcul nostru

— Un parc! In comuna noastră se va amenaja un parc!

A fost întîi o chemare, apoi chemarea s-a transformat în lucru bine hotărît. Şi, nu mult după aceea, s-au văzut primele echipe de muncă patriotică alcătuite din cetăţeni vîrstnici şi tineri.

Fireşte, nici unitatea de pionieri n-a stat cu mîinile în sîn. Chiar în ziua în care se anunţase că va începe amenajarea parcului, pionierii unităţii, întruniţi într-o adunare, au hotărît să ajute celor mari pentru ca satul să fie cît mai frumos.

Inarmaţi cu toate cele de trebuinţă, pionierii, organizaţi pe detaşamente, s-au prezentat la lucru. Printre cei mai harnici au fost: Dumitru Viorel, Pascu Nicolae, Paraschiv Toma, Barbu Georgeta, Lovişteanu Mariana şi alţii.

Cei ce se vor plimba prin părculeţ se vor gîndi şi la pionierii care au contribuit la înfrumuseţarea satului lor.

C. POPESCU
Instructor superior al unităţii de pionieri nr. 14. Şcoala de 7 ani Smîrdioasa, raionul Zimnicea

Acţiunea de culegere a muşeţelului, importantă plantă medicinală, a şi început. Cine va culege mai mult?

IN CUPRINSUL PAGINII:

- *Micii naturalişti din Huşi*
- *O acţiune de interes patriotic: culegerea muşeţelului*
- *Amintiri din cetatea Dazna*
- *Un nou cîntec pentru voi*

Din viaţa pionierească

Intr-un LABORATOR EXPERIMENTAL

Micii naturalişti care lucrează la Casa pionierilor din Huşi sînt nişte cercetători pasionaţi. Unii cresc iepuri, alţii flori, plante, o grupă urmăreşte acţiunea clorofilei pe care o conţin frunzele, altă grupă urmăreşte acţiunea diverselor insecte şi animale asupra solului etc... Despre observaţiile şi rezultatele muncii micilor cercetători de la Casa pionierilor din Huşi, vrem să vorbim în cele ce urmează.

MICII ZOOLOGI

Marea lor grijă e creşterea iepurilor după toate regulile ştiinţei! Ei studiază condiţiile de viaţă cele mai prielnice pentru a asigura o bună dezvoltare a animalelor.

Romilă Ioan este unul dintre cei mai sîrguincioşi zoologi. El se ocupă de iepurii de Angora. In urma îngrijirii ştiinţifice a iepurilor săi, a obţinut fir de Angora de 10 cm lungime.

In afară de creşterea iepurilor, micii zoologi fac observaţii interesante asupra protozoarelor, a peştilor, a viermilor, a insectelor, batracienilor, reptilelor. Pentru asta au construit terarii şi acvarii. In felul acesta îşi îmbogăţesc cunoştinţele însuşite la şcoală.

MICII BOTANIŞTI

In tot cursul iernii, botaniştii au făcut serioase cercetări de laborator. Rezultatele sînt notate într-un caiet special. Foarte interesante au fost de pildă, experienţele privitoare la analiza cromatografică a clorofilei. Ionescu Elena, o bună botanistă, a urmărit vreme îndelungată intensitatea fotosintezei la planta numită „Ciuma apelor". Ea a măsurat, prin numărarea bulelor de oxigen degajate, intensitatea fotosintezei la o sursă mai apropiată sau mai depărtată de lumină.

Botaniştii au crescut plante ornamentale deosebit de frumoase. Au făcut ghivece nutritive, probe de germinaţie, culturi de plante în mediu lichid, experienţe privitoare la influenţa întunericului asupra formării tuberculilor la cartofi, iarovizarea griului de toamnă. In primăvară, au terminat semănatul culturilor timpurii pe terenul experimental.

COLABORARE

Intre micii botanişti şi micii zoologi există o permanentă colaborare. E şi firesc, viaţa animalelor influenţează viaţa plantelor, solul — şi invers. De pildă, botaniştii vrînd să afle influenţa pe care o au rîmele în afinarea solului, au apelat la zoologi. Aceştia au urmărit procesul de viaţă al rîmelor în nişte terarii speciale. Rezultatele au fost comunicate botaniştilor. La rîndul lor, botaniştii au furnizat plante hrănitoare necesare peştilor şi animalelor pe care le cresc zoologii.

IN CONCLUZIE

Se poate trage şi o concluzie de aici (mai ales dacă ţinem seama de faptul că activitatea micilor naturalişti de la Casa pionierilor din Huşi foloseşte tuturor şcolilor din oraş, iar micii naturalişti sînt cei mai buni la zoologie şi botanică în şcolile unde învaţă) că ne aflăm în faţa unui adevărat laborator experimental şi în faţa unor entuziaşti cercetători.

Şi se mai poate trage o concluzie: micii cercetători de azi sînt viitorii agronomi, tehnicieni, agricultori care vor lucra mîine pe ogoarele mănoase ale patriei noastre.

(După o corespondenţă primită de la Casa pionierilor din Huşi)

Micii cercetători

(Amintiri din vacanţa de vară a anului trecut)

Era dimineaţă, devreme, cînd am pornit-o la drum. Ţinta? Cetatea Dazna, care se află pe muntele la poalele căruia se găsea tabăra noastră.

Urcuşul era greu. Am făcut mai multe ceasuri de drum, deşi, de jos, cetatea ni se părea foarte aproape. In cîteva rînduri ne-am oprit pentru a „cîştiga" forţe noi.

Iată-ne ajunşi în cetate. Ştiam că pe cuprinsul regiunii Oradea se află cîteva cetăţi asemănătoare. Eram însă curioşi să aflăm cît mai multe amănunte despre cetatea unde ne aflam acum. Cercetările au început imediat. Totul a fost notat cu grijă în carnete. In tabără avea să urmeze apoi o discuţie despre cele aflate.

...Gornistul sună adunarea. Trebuia să ne grăbim. Se apropia seara.

(Corespondenţă şi fotografie primite de la Şcoala de 7 ani Borod, raionul Aleşd).

Culegeţi florile de muşeţel

Din cele peste 300 de feluri de plante medicinale care cresc pe plaiurile noastre, muşeţelul sau romaniţa este unul din cele mai răspîndite şi preţuite medicamente naturale.

Această plantă medicinală creşte aproape pretutindeni. Pe izlazuri, pe marginea drumurilor şi în preajma satelor.

Sînt mai multe feluri de muşeţel, dar numai unul singur este bun ca medicament. Muşeţelul bun se cunoaşte după căciula ţuguiată pe care o formează staminele, pe cînd florile celorlalte soiuri au căciula puţin mai turtită sau turtită de tot. Putem recunoaşte muşeţelul bun şi după un alt semn: dacă tăiem căciula în două, vedem că muşeţelul bun este gol la mijloc, pe cînd la celelalte soiuri de muşeţel căciula este plină. Şi după miros se cunoaşte muşeţelul adevărat. Florile lui sînt plăcut mirositoare, în timp ce toate celelalte soiuri (care nu trebuie culese) fie că nu sînt mirositoare, fie că au un miros neplăcut.

Ştiţi de ce se culeg în fiecare an aşa de multe flori de muşeţel? Fiindcă această plantă, deşi nu este prea frumoasă, totuşi are mari însuşiri vindecătoare. Secretul florilor de muşeţel stă ascuns în nişte picături mici de ulei care le dau mirosul plăcut şi care vindecă numeroase boli.

Iată de ce trebuie să culegem cît mai multe din aceste minunate flori!

Şi voi, dragi copii, puteţi strînge multe flori de muşeţel. In felul acesta vă veţi aduce contribuţia la o acţiune de interes obştesc, punînd la îndemîna oamenilor muncii un medicament preţios.

Să nu lăsăm deci nici o floare de muşeţel nerecoltată!

Cîntec pionieresc

Versuri: Ion Brad **Muzica: Marin Constantin**

I.

Glasul ţării azi ne cheamă, pionieri,
Ţară bună ca o mamă, pionieri,
Hei, hei, să-nvăţăm,
Să muncim şi să cîntăm.

Refren:
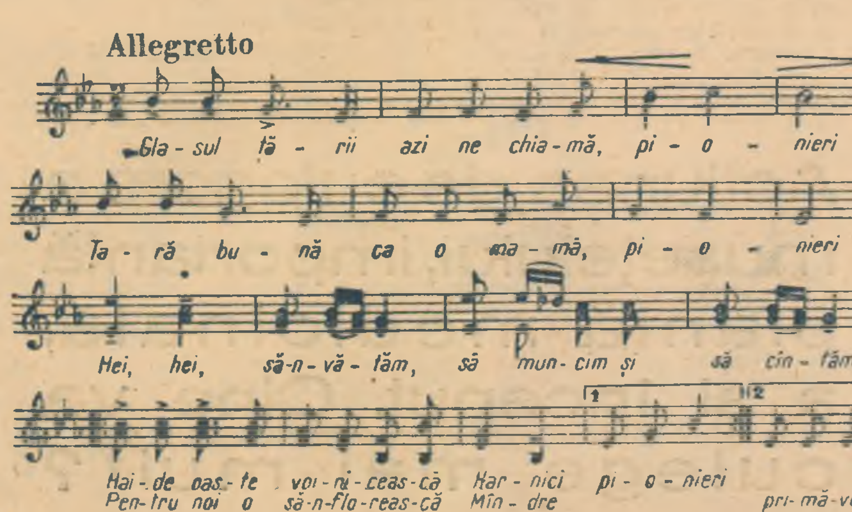
Haide, oaste voinicească,
Harnici pionieri,
Pentru noi o să-nflorească
Mîndre primăveri!

II.

Sîntem tinere vlăstare, pionieri,
Creştem-nalţi, cu fruntea-n soare, pionieri,
Hei, hei, scump pămînt
Ne dai forţă şi avînt.
Refren...

III.

Azi partidul ne învaţă, pionieri,
Să cîntăm o nouă viaţă, pionieri,
Hei, hei, ca să ştim
Mîine noi s-o construim.
Refren...

Bucuria detașamentului

Zilele trecute, Vlăsceanu Aurel a luat nota 7 la algebră. Profesorul l-a lăudat, iar colegii l-au felicitat. „Dar de ce atita bucurie pentru un 7?" veți întreba.

...Povestea începe cu aproape doi ani în urmă. Vlăsceanu venise din Valea Ursului să urmeze ciclul II la Școala din comuna Bascov, raionul Pitești. Cînd s-a văzut între colegi străini, s-a așezat speriat în bancă și a început să scincească. Degeaba au încercat colegii și profesorii să-l domolească. Lui Vlăsceanu îi era dor de sat și, ori de cîte ori își aducea aminte de casă, de surorile lui, se întrista și mai tare. Și lucrul acesta a durat pînă cînd tatăl său, înduioșat, a acceptat să-l scoată din internat. Fericit, Vlășceanu s-a hotărît să se apuce serios și de carte. Rămăsese însă mult în urmă și, oricît se străduia, nu ajungea să învețe și lecțiile la zi, și materia din urmă. Ii venea foarte greu să se descurce singur. Descurajat, Vlășceanu se gîndea chiar să se retragă din școală! Colegii s-au întristat cînd au aflat. Tudor Elena era de-a dreptul necăjită. Se simțea vinovată și ea de toată această întîmplare.

— Vă rog, nu plecați, le spuse ea odată colegilor. la sfîrșitul orelor. Trebuie să discutăm despre Vlășceanu. Nu credeți că sîntem și noi vinovați pentru descurajarea lui? Eu cred că da. In loc să ne împrietenim cu el de la început, unii au rîs de șovăielile lui, iar alții s-au arătat indiferenți!

— Și eu m-am gîndit la lucrul acesta, Nuți, interveni în discuție Pătru Victor. Dar avem încă timp să îndreptăm lucrurile. Trebuie să ne apropiem mai mult de el, să-l facem să se simtă bine la noi, să-l ajutăm!

Și într-o zi, pionierii Tudor Elena, Pătru Victor și Stoica Florica, împreună cu tovarășa dirigintă, s-au dus acasă la Vlăsceanu. Cînd i-a văzut, el a și început să strige:

— Degeaba ați venit, că eu tot o s-o termin cu școala. Ați văzut că, oricît îmi bat capul, tot nu înțeleg nimic!

— Nu înțelegi pentru că ai rămas mult în urmă și singur e greu să înveți. Pe deasupra, mai ești și încăpățînat! De ce nu vrei să rămîi după ore să învățăm împreună? — i-au spus prietenoși băieții.

— Să stau flămînd pînă seara?

— De asta te plîngi tu? Vei mînca la internat, zîmbi tovarășa dirigintă. Așa o să putem să te ajutăm cu toții să înveți! Dacă vrei poți chiar să locuiești din nou în internat. Locul tău a fost păstrat...

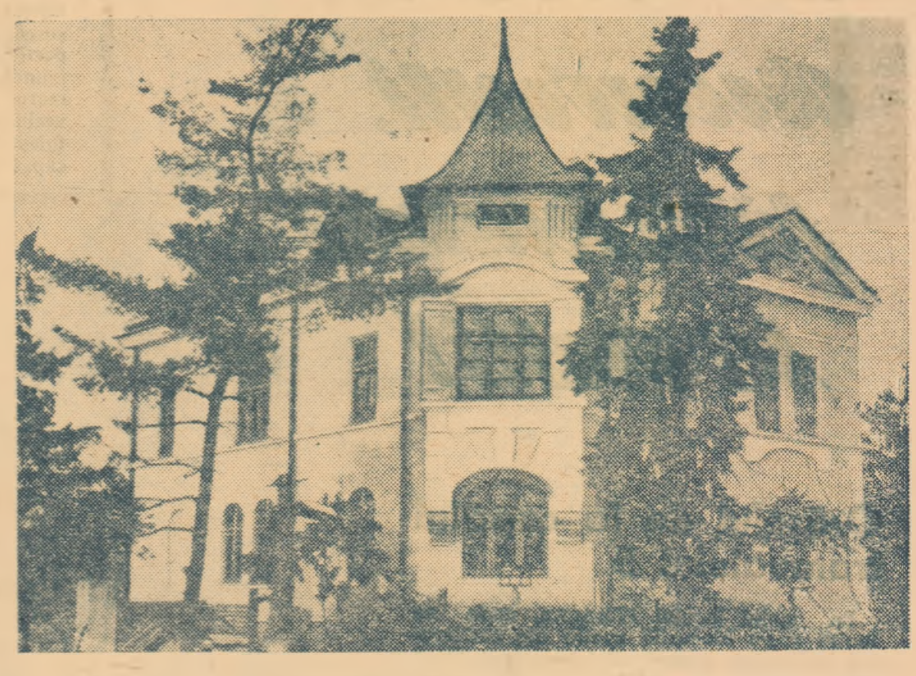
Discuția a mai durat. S-a vorbit despre unele materii, despre sport, despre talentul lui Vlăsceanu, recunoscut de toată lumea, de-a cînta din frunză... Seara, cei trei colegi s-au întors la școală împreună cu prietenul lor. După aceea, zile în șir, Victor, Elena și tovarășa dirigintă învățau împreună cu Vlăsceanu, îi lămureau cuvintele și noțiunile necunoscute de el, discutau conținutul lecției. Apoi, Vlăsceanu explica cu cuvintele lui ceea ce înțelesese.

Vlăsceanu începu să-și facă singur lecțiile și să răspundă mereu mai bine la ore.

La sfîrșitul anului, el a promovat clasa a V-a fără nici o corigență! In anul acesta, lucrurile au mers și mai bine. Vlăsceanu a început să răspundă chiar de 7 și 8! Iată de ce fiecare notă obținută de el, chiar dacă nu este 9 sau 10, este pentru tovarășii săi un prilej de adevărată bucurie.

A. COZMIȚA

Partidul ne-a dăruit!

Printre clădirile frumoase din Botoșani se află și aceasta din fotografie. O vilă arătoasă, cu ferestre largi, luminoase. E Casa pionierilor. Copiii găsesc acolo, în cercuri, ocupații vii, folositoare. Fac experiențe interesante și își dezvoltă aptitudinile și talentele, pătrund tot mai adînc tainele din lumea plantelor și viețuitoarelor, își oțelesc mușchii și citesc cele mai frumoase cărți...

Casa pionierilor le e copiilor din Botoșani un ajutor prețios în pregătirea pentru viață, pentru munca viitoare de cetățeni demni, cu dragoste de patrie.

Un concurs de neuitat

In sală s-a revărsat toată veselia și frumusețea primăverii. Razele calde ale soarelui luminează chipurile copiilor și roșul aprins al sutelor de cravate pionierești.

Astăzi se vor întrece aici cele mai bune formații artistice ale pionierilor și școlarilor din regiunea București, în faza regională a Concursului cultural-artistic.

Concursul a început. Pe scenă urcă, rînd pe rînd, coriștii din comuna Slobozia-Moară, din Roșiorii de Vede, echipa de dansuri de la Școala de 7 ani din Alexandria, călușarii din Conțești — Zimnicea, orchestra de la Școala medie din Alexandria...

Multe numere dintre acestea, ca și recitările pionierilor Simion Maria și Decu Constanța, prezentările făcute de pionierul Ionescu Ion din clasa a V-a de la Școala medie nr. I Călărași, jocurile executate de solistul dansator Grigoraș Căpățînă din clasa I-a, au fost răsplătite de spectatori cu ropote de aplauze. Toate numerele prezentate au fost frumoase și era foarte greu să te decizi care este cel mai reușit...

Pe scena împodobită cu stegulețe din toate țările, cu lozinci pe care era scris cuvîntul „pace" în nenumărate limbi, pionierii au intonat apoi cele mai iubite cîntece ale tineretului lumii. Astfel, prietenia, tinerețea, pacea, au fost cîntate și în limba rusă, și în limba poporului din îndepărtata Chină și în limba popoarelor francez, coreean, italian...

Iar în final vocile pionierilor s-au unit într-un singur glas, puternic și răsunător:

„Mulțumim din inimă partidului,
Mulțumim din inimă partidului,
Că-ntr-o zi de sărbătoare
Ne-a deschis drum nou de pionieri!"

★

Iată cîteva dintre rezultatele Concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din regiunea București, faza regională, care a avut loc în Capitală în ziua de 17 mai, 1959.

Cor — locul I — Școala de 7 ani com. Slobozia-Moară.

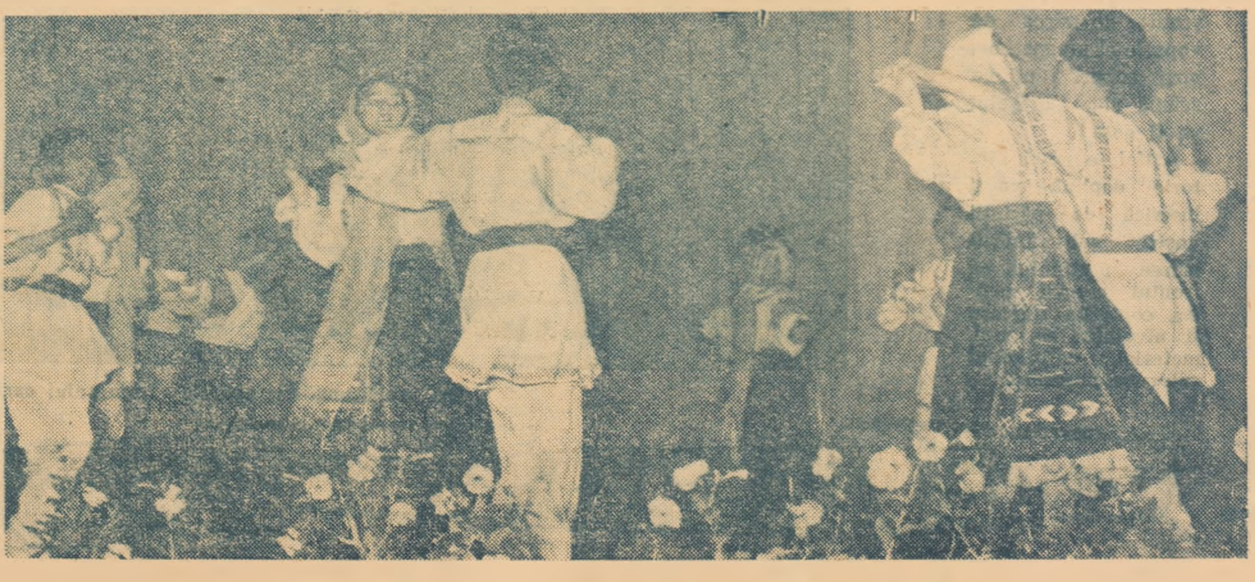
Dansuri — locul I — grupul „Călușarii" din Conțești, raionul Zimnicea.

Brigăzi artistice — locul I — Brigada Școlii de 7 ani nr. 2 Oltenița.

Echipe de teatru — locul I — formația Școlii de 7 ani nr. 1 Călărași.

LIDIA VIȘAN

Aspecte din timpul concursului

FOILETON — Băiatul „cu cravata la spălat"

Intr-o zi:

— De ce vii fără cravata roșie, Virgile?

— E acasă La spălat.

A doua zi:

— Iar fără cravată? Ieri era la spălat, dar azi?

— Păi azi... azi e la uscat!

A treia zi:

— Ei, acum ce mai ai de spus? Iar îți lipsește cravata!

— Ah, cum? Adevărat! E la... călcat!

A patra zi însă, Virgil (sau Costică, sau Nicușor, sau cum îl cheamă în detașamentul vostru pe pionierul cu pricina) vine tot fără cravată. Supărat, colectivul de conducere îl critică într-o adunare. Operativ, redactorul gazetei de perete îi face o caricatură. Ingrijorat, chiar prietenul lui cel mai bun îi spune:

— Virgile (sau Costică, sau Nicușor) de ce umbli fără cravată?

Dar, de multe ori, Băiatul cu cravata la spălat nu-și prea pleacă urechea la mustrările tovarășilor. Și aceasta pentru simplul motiv că ei nu merg destul de departe cu observațiile lor. Și ar fi destule lucruri de observat. Iată cîteva dintre ele:

1. Detașamentul se hotărăște să termine cu neplăcutele obiceiuri denumite suflat și copiat. Totuși, la cîte o oră se mai aude o șoaptă. Cine suflă? Tocmai Băiatul cu cravata la spălat!

2. Președintele detașamentului spune:

— Băieți, mîine mergem să stringem fier vechi din cutare loc.

A doua zi, aproape toți sînt prezenți. Lipsește doar unul singur: Băiatul cu cravata la spălat.

3. Odată, cineva sparge un geam al clasei. Nimeni nu știe cine l-a spart. Rușinea se abate asupra întregului detașament. Un singur băiat știe cine e vinovat — pentru că el însuși a spart geamul — dar tace chitic. Este Băiatul cu cravata la spălat.

4. Intr-o adunare de detașament, e criticat un băiat indisciplinat. Toți pionierii se simt datori să spună cîte ceva, să-i arate cum să se îndrepte. Unul singur nu spune, însă, nimic, mărginindu-se doar la a-i face cu ochiul celui despre care se vorbește: Băiatul cu cravata la spălat.

Iată deci cîteva dintre lucrurile despre care spuneam că pionierii trebuie să-și amintească neapărat atunci cînd discută cu Băiatul cu cravata la spălat.

Numai în felul acesta ei vor reuși să-l convingă pe Băiatul cu cravata la spălat să se îndrepte. Numai în felul acesta el însuși își va da seama pe deplin de ce trebuie neîntîrziat să se îndrepte.

DINU ALEXANDRESCU

Bucureşti, Bucureşti, fără seamăn să creşti!

Cu fiecare zi ce îşi ia zborul, Capitala scumpei noastre patrii devine tot mai infloritoare. Lingă lalelele şi crinii grădinilor în această primăvară răsar şi se inalţă în lumină grandioasele flori de piatră — atîtea şi atîtea edificii de interes cultural obştesc sau buchete de locuinţe, rînduite in simetrice cvartale. Ca din pămînt apar noile construcţii, a căror înfăţişare semeaţă dau Bucureştiului o nouă tinereţe şi vigoare. Floreasca, Bulevardul Muncii, şoseaua Mihai Bravu, sînt nume ce amintesc de apariţia unor adevărate orăşele. Prin grija partidului, se inalţă mereu noi construcţii de locuit. Numai in ultimele săptămîni, oamenii muncii din Capitală au primit mai bine de 800 de apartamente. Pînă la sfîrşitul anului, numărul apartamentelor date în folosinţă va atinge cifra de 5.600! Pe lîngă şantierele mai vechi, s-au deschis altele noi. E destul să amintim de ansamblul arhitectural ce se înfăptuieşte în centrul Capitalei, care, in clipele de faţă, a devenit un imens şantier. De la un capăt la altul al oraşului răsună, biruitor, cîntecul muncii creatoare.

Orăşelul de la capătul tramvaiului 5

Pe malul lacului Floreasca, unde se înalţă acum blocurile zvelte ale cartierului cu acelaşi nume, odrăsleau, cu cîţiva ani în urmă, troscotul şi pelinul amar. Doar hîrjonelile copiilor aduşi pe aici de vîrtejul jocurilor mai însufleţea cîmpul gol. Dar iată că dimineaţa albă a unei zile de la începutul anului 1956 s-a umplut de freamăt neobişnuit. Au venit aici meşterii zidari şi iscusiţii arhitecţi, au urcat pe schele în cîntecul betonierelor şi elevatoarelor rulante şi au început să înalţe zidiri semeţe, pe faţadele cărora soarele îşi revărsa cu dărnicie abundenţa razelor de aur.

De culoarea bazaltului sau albe, blocurile paralelipipedice se rînduiesc acum în lung şi în lat, la marginea celor cincisprezece străzi ce se intretaie în linii drepte.

Ore în şir am rătăcit printre blocurile inundate de lumina soarelui, pe sub globurile de porţelan urcate de mîinile electricienilor pe colonade elegante, înşiruite la distanţe egale de-a lungul străzii principale.

La ferestrele meşterite cu grijă de dulgheri harnici, ca tovarăşii din echipa lui Mirea Nedelcu, gospodinele puneau perdelele cu dantele albe ca spuma sau aşezau flori în glastre. Buchete de cărţi şi flori în apartamente noi, sclipind de curăţenie... Preocupări demne de viaţa noastră tot mai imbelşugată.

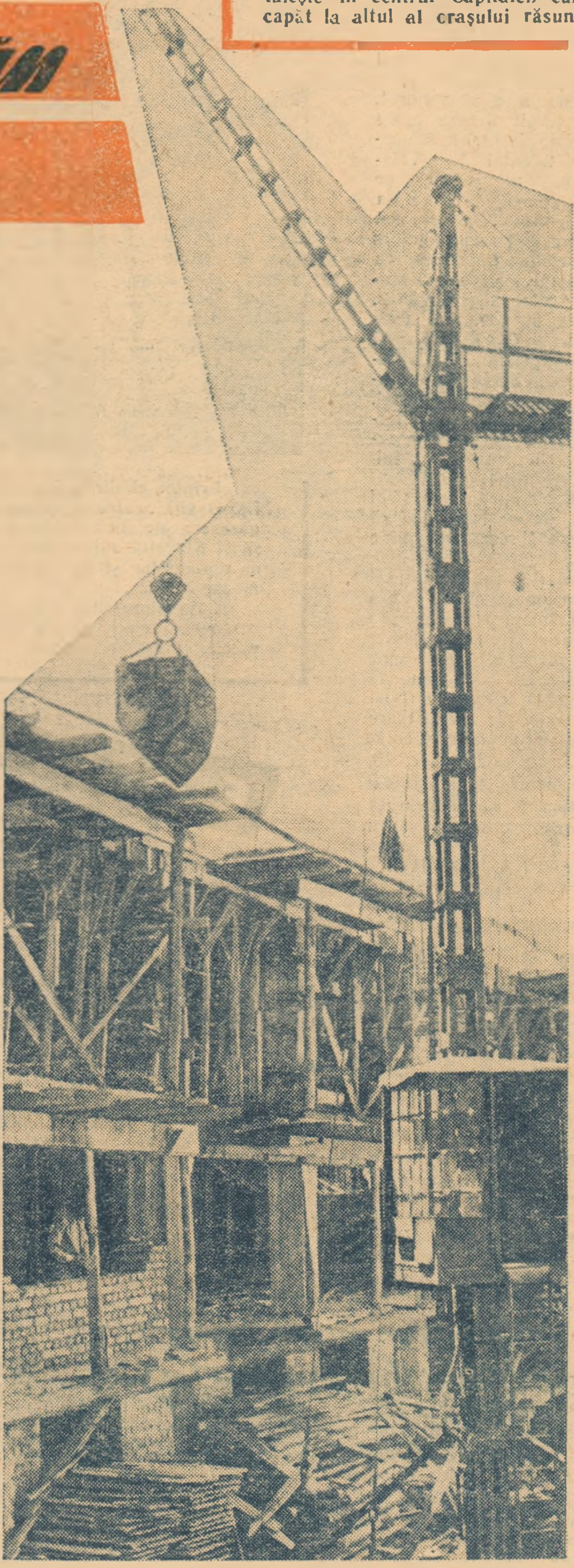
— Tare mult îmi plac florile, spunea bucuroasă soţia tînărului tipograf Constantin Brăescu. Tot balconul o să-l umplu cu flori!

— Nici n-a împlinit anul, dar şi ei îi plac florile, a glumit tovarăşul Constantin Brăescu, privindu-şi cu drag fetiţa ce mîngîia între degete o petală subţire, trandafirie.

Cîtă bucurie exprimau privirile celor trei locatari ai unuia dintre miile de apartamente ce alcătuiesc cvartalele de locuinţe din apropierea lacului de cristal...

— Floreasca a devenit un adevărat orăşel, cu deservire proprie, mi-a spus inginerul Traian Ispas, unul dintre harnicii constructori întîlniţi pe şantier. Cei circa 10 000 de locuitori ai apartamentelor confortabile de aici, au la îndemînă magazine bine aprovizionate, o farmacie, oficiu de poştă şi telegraf, dispensar. Există, de asemenea, o şcoală de 7 ani, cu săli de gimnastică şi laboratoare, iar în lunile următoare se va ridica o şcoală medie. La toamnă, cînd copiii vor urca cu ghiozdanele în spate treptele şcolilor cu miros de vopsele şi prospeţime, vom coborî ultima schelă şi... orăşelul va fi gata!

Astfel, o nouă victorie deplină va fi înscrisă de părinţii voştri, sub îndrumarea partidului, pe frontul muncii pentru continua ridicare a nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc.

Mereu, noi blocuri muncitoreşti îşi inalţă siluetele zvelte în soare.

Palatul cu pilaştri aurii

E în firea omului să-şi împodobească casa cu lucruri de artă, să-şi înfrumuseţeze oraşul în care trăieşte. Nu poţi să-ţi închipui însă Parthenonul, bunăoară, fără să te gîndeşti la vremea cînd l-au înălţat neîntrecuţii meşteri greci pe Acropole. Marmura dăltuită cu atîta fineţe în coloanele monumentalei opere de artă înfruntă veacurile, amintind strălucirea artistică a epocii elenice.

Tot aşa, grandioasele construcţii arhitectonice ce se înfăptuiesc acum la noi, simbolizează măreţia zilelor noastre, poartă în ele gloria epocii socialiste, gloria noii vieţi din patria noastră.

O asemenea operă de artă durabilă va fi monumentala construcţie ce se îngemănează cu clădirea Muzeului de Artă. E vorba de noua sală a Palatului Republicii, destinată manifestărilor cu caracter obştesc şi cultural. Peste cîteva luni, cînd va fi terminată, va arăta ca un adevărat palat, cu pilaştrii înveliţi în piatră gălbuie de travertin, avînd deasupra o cupolă de o rară frumuseţe artistică.

Privind schelăria de lemn, înălţată printre crengile castanilor cu frunzele cît palma, nu-ţi vine să crezi că foarte curînd, dindărătul scîndurilor albe, stropite cu mortar, îşi va arăta faţa luminosul palat, ale cărui interioare vor fi îmbrăcate în marmură scînteietoare.

Dar... să ne închipuim înăuntrul viitoarei săli de trei mii de locuri! Cîtă bogăţie de lumină se revarsă în jur! Şi cum unduiesc pîlpîirile candelabrelor în apele limpezi ale marmurei pure ca zăpada! De se află un ansamblu străin pe scenă şi se vorbeşte într-o limbă necunoscută, n-ai decît să-ţi aşezi la ureche căştile de audiţie pe care le ai la îndemînă şi asculţi în romîneşte cele spuse de vorbitor. Explicaţia? O staţie de traducere instalată într-o încăpere din clădire face retransmisia pe loc!

Avînd instalaţii moderne electroacustice, cinemascop, aparataj pentru transmisie de radio şi televiziune, palatul acesta împodobit cu marmură, şi întregul grup arhitectural din jur, vor adăuga o nouă strălucire artistică Bucureştiului întinerit.

MEŞTERUL

Coridoarele răsunau cu ecouri prelungi, ca de basm, sub paşi. O linişte neobişnuită sălăşluia la ora aceea în încăperile celor 111 apartamente ale blocului înconjurat de turle şi macarale, din strada Doamnei. Betoniştii, dulgherii, zidarii aveau zi de odihnă. Dar liniştea era numai aparentă. Urcînd lespezile de piatră ale uneia din scările blocului înalt, l-am întîlnit sus, în labirinturile cu pereţi roşietici ca de aramă, pe meşterul Dumitru Ghiţă. Ţinea în mînă un aparat de sudură autogenă, la capătul căruia duduia o flacără violetă. Prin camerele învecinate se auzea scrîşnet de bomfaier. Meşterul, ghicindu mi nedumerirea, mi-a explicat binevoitor:

— Ştiţi, nu lăsăm o clipă să ne scape! Zorim cu instalaţiile, că dimineaţă vin tencuitorii să finiseze apartamentele de aici, de la etajul şase.

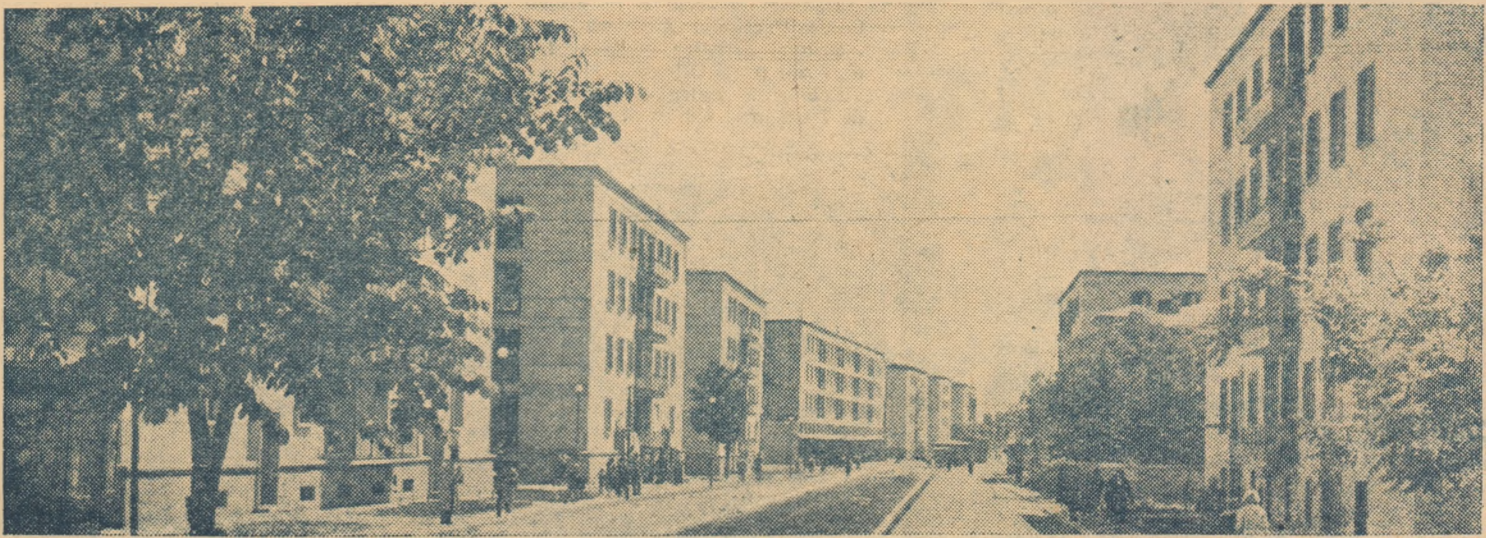
Deşi umblasem prin atîtea apartamente, de-abia atunci mi-am dat seama ce păienjeniş imens de conducte se strecoară în toate direcţiile prin pereţii blocului.

Scoţînd o schiţă din buzunarul flanelei, meşterul o cercetă atent. Se apropie de zidul proaspăt... „Aşa, aici vine conducta cu robinetele" vorbi el cald, fixînd în perete ţeava subţiratică prin care în curînd va gîlgîi şuvoiul de apă limpede.

Mi-am închipuit în clipele acelea un copil venind îmbujorat de joacă şi răsucind grăbit robinetul. L-am văzut umplîndu-şi paharul aburit cu cristalul fluid al apei şi, exclamînd, ca o mulţumire adusă meşterului: „Eh, bună apă!"

Da, mulţumire se cuvine harnicului muncitor, tuturor celor care ne înalţă cu palmele lor iscusite case luminoase, edificii durabile, minunate podoabe ale epocii noastre socialiste.

AL. DINU IFRIM

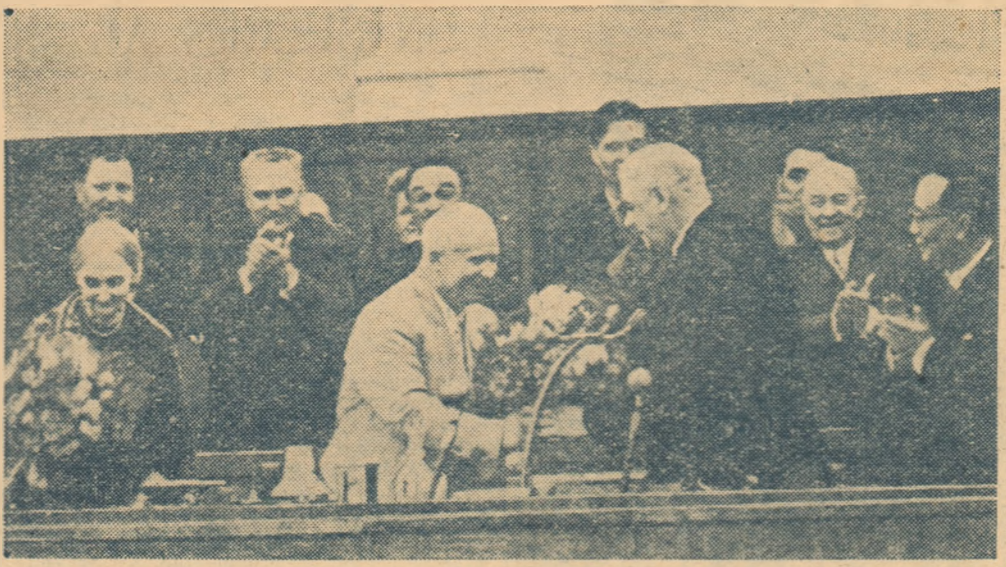
Aşa arată una din străzile frumosului cartier Floreasca.

reportaj · ştiri · informaţii · NOUTĂŢI TEHNICE · reportaj

Inalta distincţie primită de N. S. Hruşciov

La 16 mai, în Palatul Mare al Kremlinului, a avut loc ceremonia inmînării Premiului Internaţional Lenin „Pentru intărirea păcii intre popoare" lui N. S. Hruşciov, eminent om de stat şi fruntaş al vieţii publice din Uniunea Sovietică.

Academicianul D. Skobelţin, preşedintele Comitetului pentru Premiile Internaţionale Lenin, a subliniat in cuvintarea rostită cu acest prilej activitatea rodnică desfăşurată de N. S. Hruşciov pentru intărirea păcii in lume, pentru fericirea tuturor oamenilor. Acad. D. Skobelţin a inminat apoi lui N. S. Hruşciov diploma şi medalia de aur. Eugenie Cotton, fruntaşă a mişcării pentru pace, a prins medalia pe pieptul lui N. S. Hruşciov. Pionierii din Moscova i-au oferit laureatului buchete de flori. Felicitîndu-l pe N. S. Hruşciov, Eugenie Cotton a arătat că partizanii păcii din toate ţările vor sprijini pe toate eforturile lui nobile indreptate spre menţinerea şi intărirea păcii intre popoare.

Acad. D. Skobelţin felicită pe N. S. Hruşciov

Exprimîndu-şi recunoştinţa pentru primirea inaltei distincţii, N. S. Hruşciov a declarat că guvernul sovietic aplică in practică o politică care urmăreşte să asigure fiecărui om de pe glob o noapte liniştită şi o zi bună. N. S. Hruşciov a rostit in incheiere cuvinte de salut in cinstea frăţiei intre popoare, in cinstea păcii in lumea intreagă.

Viaţa tinerei Avogadu va fi salvată

Era în timpul celui de-al doilea război mondial. Oamenii simpli din Italia se ridicaseră făţiş împotriva dictatorului fascist Mussolini. Detaşamentele de partizani dădeau grele lovituri fasciştilor. In represaliile lor sîngeroase fasciştii s-au năpustit şi asupra micii localităţi Dalmira. Zeci de oameni au fost luaţi ostatici şi schingiuiţi cu sălbăticie. Oamenii au îndurat eroic chinurile fără să scoată un cuvînt. Furioşi, fasciştii i-au condamnat la moarte.

La execuţia fixată în taină pentru ziua de 24 mai 1943, a fost obligată să asiste şi populaţia, bătrîni şi tineri. Rosy Avogadu, o fată de 16 ani, a fost împinsă în primele rînduri, alături de alţi copii de aceeaşi vîrstă...

Condamnaţii înfruntau curajoşi pe călăi. Rînd pe rînd, ştreangul fascist le-a pus capăt vieţii, fără ca vreunul dintre condamnaţi să cerşească mila ucigaşilor. Populaţia privea împietrită; pumnii strînşi exprimau dorinţa de a răzbuna cît mai curînd silniciile ocupanţilor.

Deodată, un strigăt de groază sparse tăcerea: Rosy Avogadu nu mai putu suporta priveliştea supliciului şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

...De atunci, de 16 ani, ea se află în îngrijirea medicilor, atinsă de o boală rară, foarte grea, fără să fi putut fi vindecată. Pentru aceasta i-ar fi trebuit medicamente speciale, dar în Italia, ca şi în aproape toate ţările apusului, cercetările ştiinţifice nu sînt îndrumate în scopuri paşnice.

Medicii italieni ştiau însă că în Uniunea Sovietică există un medicament care ar putea-o vindeca pe Rosy: albomicina pe care nu o are nici o altă ţară. Şi fiindcă medicii nu aveau cum cere medicamentul, le-a venit în ajutor un radioamator dintr-un sat vecin. Radioamatorul italian a luat legătura cu un cerc de radioamatori sovietici. Aceştia au recepţionat apelul, procurînd medicamentul salvator care, după puţină vreme, a şi sosit la ambasada sovietică din Roma, de unde a fost pus la dispoziţia spitalului din Puvia unde este îngrijită Rosy Avogadu.

Incă o dată, radioul, minunata invenţie a lui Popov, eminentul savant rus, a purtat pe aripile văzduhului un apel emoţionant, închinat vieţii. Incă o dată un medicament, produs al ştiinţei celei mai înaintate din lume, ştiinţa sovietică, va salva viaţa unui om...

M. R.

Colaborare rodnică

„In 1958, producţia industrială a crescut în comparaţie cu anul 1950: în Albania — de 4,5 ori, în Bulgaria — de 2,9 ori, în Cehoslovacia — de 2,3 ori, în R.D. Germană — de 2,4 ori, în Polonia — de 2,8 ori, în Romînia — de 2,7 ori, în Ungaria — de 2,3 ori şi în Uniunea Sovietică — de 2,5 ori". Acestea sînt doar cîteva cifre din marile realizări obţinute de ţările membre ale Consiliului de Ajutor Economic Reciproc privind dezvoltarea într-un ritm rapid a producţiei industriale. In cei 10 ani de existenţă ai săi, acest Consiliu şi-a dovedit rolul său deosebit de important în organizarea colaborării economice planice a ţărilor care fac parte din lagărul socialist.

Ţările socialiste mai avansate acordă un ajutor preţios ţărilor rămase în trecut în urmă în dezvoltarea lor economică. Uniunea Sovietică dă un ajutor dezinteresat, frăţesc, în documentare tehnică, maşini, specialişti, celorlalte ţări de democraţie populară.

Astfel, la cea de-a XI-a sesiune a C.A.E.R., care s-a ţinut zilele trecute, se prevede ca Uniunea Sovietică să livreze ţărilor de democraţie populară cantităţi considerabile de cărbune cocsificabil care să asigure necesităţile tot mai mari ale ţărilor respective. Ajutorul între ţările de democraţie populară se vădeşte şi în prevederea sesiunii de unificare a sistemului energetic al ţărilor europene de democraţie populară şi al regiunilor vestice ale U.R.S.S. şi de construire a unor linii de legătură pentru transportul energiei electrice.

In înfăptuirea programului măreţ al construcţiei desfăşurate a societăţii comuniste, trasat de Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi în îndeplinirea programelor construcţiei desfăşurate a socialismului în ţările europene de democraţie populară, un rol important îi revine C.A.E.R. Consiliul va contribui la dezvoltarea continuă a economiei ţărilor socialiste, la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii din ţările membre.

Oaspeţi dragi

De cîteva zile se află la noi, în vizită de prietenie, o delegaţie militară a Republicii Populare Chineze, condusă de mareşalul Pin De-huai, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Chinez, locţiitor al premierului Consiliului de Stat şi ministrul Apărării al R.P. Chineze, care ne vizitează ţara la invitaţia ministrului Forţelor Armate ale R.P. Romîne, general-colonel Leontin Sălăjan. De asemenea, poporul romîn găzduieşte în clipele de faţă şi o delegaţie coreeană, în frunte cu tovarăşul Ţoi En Ghen, preşedintele Prezidiului Adunării Populare Supreme a Republicii Populare Democrate Coreene.

Deşi cele două ţări se află pe continentul asiatic, la o mare depărtare de meleagurile dunărene, între poporul romîn şi popoarele chinez şi coreean s-a cimentat o prietenie de nezdruncinat. Ne unesc aceleaşi idealuri scumpe, păşim pe acelaşi drum, înfrăţiţi în marea familie a ţărilor socialiste, în frunte cu glorioasa Uniune Sovietică.

Sosirea celor două delegaţii — coreeană şi chineză — constituie un nou prilej de manifestare a sentimentelor puternice de prietenie dintre popoarele noastre, prietenie ce-şi găseşte o strălucită întruchipare în relaţiile strînse de colaborare economică, politică şi culturală.

PRIMAVARA PE ŢARMUL BALTICII

Note de călătorie

(II)

V-am promis că o să vă povestesc, mai mult, despre Casa pionierilor din Rostok, instalată pe vaporul „Vorwärts".

Să încep deci. Aş vrea însă, înainte, să vă fac o invitaţie. Daţi drumul gîndului să meargă slobod ca să se oprească acolo, pe ţărmul Balticei, într-o aripă a portului, unde stă ancorat vasul în care vom intra împreună cu toţii şi vom străbate pe rînd cameră după cameră, unde vom cunoaşte echipajul şi obiceiurile lui. Acum, pentru că sîntem gata de drum, să pornim. Atenţie, urcăm pe punte! Scîndura care leagă ţărmul de vas e cam îngustă. Fiţi atenţi! Orice mişcare nechibzuită îţi poate oferi surpriza neplăcută a unei băi în apa, nu prea caldă, a mării Baltice. Şi acum, pentru că sîntem pe vas şi „frica" a trecut, să facem cunoştinţă cu gazdele noastre. Pe unii îi cunoaşteţi însă de săptămîna trecută cînd am început să vi-i prezint.

De ce aţi rămas aşa surprinşi? Nu vă vine să credeţi că această sală spaţioasă de spectacol, cu 350 de locuri, luminată feeric, cu o scenă încăpătoare, cu instalaţii moderne de proiecţie, se află pe un vas? Să lăsăm mirarea, pentru că nu va fi prima, şi să ne apropiem de gazda noastră care a început să povestească. Să ascultăm...

...Inainte, acest vapor a fost un vas comercial. Sala de spectacole de acum era magazia de cereale. In 1957, partidul a dăruit vaporul pionierilor. Bucuria a fost foarte mare. Zilnic, sute de pionieri veneau şi munceau voluntar la amenajarea vaporului pentru a deveni o primitoare şi atrăgătoare Casă a pionierilor. Sigur că numai ei n-ar fi putut face totul dacă n-ar fi fost ajutaţi mereu de partid, care le-a pus la dispoziţie tot ce a fost necesar pentru amenajarea vasului, pentru a deveni ceea ce este astăzi. De aceea, pionierii nu uită nici o clipă să mulţumească partidului.

Şi acum, dacă sînteţi de acord, am s-o întreb pe gazdă cum este organizată activitatea pionierilor pe vas şi cine participă.

...Forma activităţii pionierilor pe vas e aceea ca a unui adevărat echipaj marinăresc. Cei 57 de matrozi au un căpitan, un secund, un miciman, ş.a.m.d. Echipajul stă două săptămîni pe vas. Pionierii din echipaj învaţă şi îşi desfăşoară întreaga activitate aici pe vas, unde şi dorm. Nu poate participa orice pionier, ci numai acei care au note de 1 şi 2. De ce zîmbiţi?

In R.D.G., notarea elevilor se face de la 1 la 5, dar cea mai mare notă e 1 şi 2 — restul, pînă la 5, sînt note proaste.

In afară de aceşti pionieri mai vin zilnic 7 grupe de pionieri — fiecare grupă fiind formată din 10—12 pionieri, care îşi desfăşoară activitatea în cercurile de pe vas.

Gazda ne invită să mergem să-i vedem pe toţi la lucru. Haideţi să pornim! Avem multe lucruri interesante de văzut.

C. MIHAI

(Urmare în numărul viitor)

Una dintre uriaşele nave pe care le adăposteşte portul Rostok

portaj Ştiri informaţii noutăţi tehnice reportaj

Ştiinţa

Insula celor patru comori

Lingă ţărmul de est al Mării Caspice, în apropiere de staţiunea climaterică Krasnovodsk se află o mică insulă. Este insula Celekin, denumită aşa de către turcmeni dintr-un trecut îndepărtat. Celekin, în limba turcmenă, înseamnă „patru comori".

Dar despre ce fel de comori poate fi vorba pe o mică insulă înconjurată de apele Mării Caspice, fără strop de apă dulce, unde uraganele ridică neîncetat în vîrtejuri nisipul încins al deşerturilor? Şi totuşi, în adîncul acestei insule nisipoase, se ascund nişte bogăţii de preţ: comorile naturii. Aici se găsesc din belşug petrol, gaze, ozocherită (ceară de pămînt), sare, mică, iod şi brom. Iată dar că bogăţiile nenumărate ale acestei insule i-ar putea schimba numele în „Insula nenumăratelor comori".

Descoperitorii acestor comori şi cei care le-au valorificat sînt minunaţii oameni sovietici. În anii puterii sovietice, insula Celekin a devenit un mare centru industrial din Turkmenia. Pe malul mării s-a înălţat un oraş cu străzi asfaltate, cu blocuri de locuinţe încălzite cu gaze, cu multe şcoli şi cluburi, cu un minunat palat al sporturilor, cu cinematografe şi teatre. În oraş a fost adusă apă potabilă, a apărut podoaba verde a copacilor, iar în parcurile Celekinului înfloresc lalele şi trandafiri.

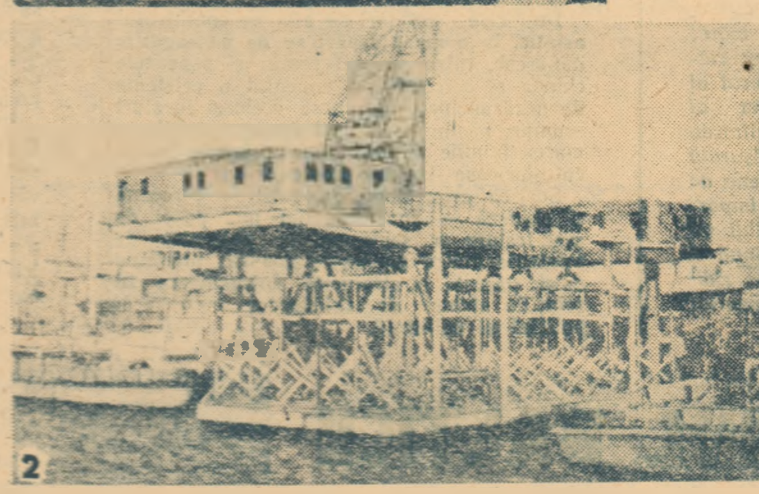
Viaţa pe insula Celekin este astăzi o continuă forfotă de muncă. Preţioasa comoară a petrolului se extrage din patru zone: trei amenajate pe uscat şi a patra pe mare. Procedeele de extragere sînt foarte interesante. În trecut, extragerea petrolului se făcea cu mijloace foarte primitive, era transportat în burdufe de piele pe cai sau cămile.

Azi, pe mica insulă este înălţată o construcţie navală care porneşte de la cheiul unui port spre larg, în căutarea petrolului. Este estacada de oţel, de 2 km şi jumătate lungime, cu ajutorul căreia se exploatează petrolul pînă departe, în largul mării.

Dar cel mai nou sistem de extragere a petrolului de pe fundul Mării Caspice este cel care se face cu ajutorul „insulei plutitoare". Aceasta este o instalaţie originală, care se compune din două părţi: partea inferioară — pontonul plutitor — şi partea superioară formată dintr-o platformă cu o suprafaţă de 500 mp. În momentul cînd se porneşte la extragerea petrolului, pontonul se umple cu apă şi astfel partea inferioară a insulei se aşază pe fundul mării cu atîta stabilitate, încît poate rezista oricărei furtuni.

...Şi astfel, mica insulă Celekin, altădată pustie, bîntuită de furtunile nisipului arzător, a devenit astăzi, datorită minunaţilor oameni sovietici şi tehnicii lor avansate, „insula nenumăratelor comori" pusă în slujba omului.

1. Estacada de oţel se întinde pe mare, pînă departe, în căutarea aurului negru.

2. „Insula plutitoare" porneşte la drum...

OPERAŢIA PE INIMA

UN SUCCES AL MEDICINII ROMÎNEŞT

Pe adresa academicianului profesor dr. N. Hortolomei a sosit într-o zi o scrisoare. O scrisoare simplă, prin care părinţii Lelioarei, o fetiţă de aproape 4 ani, din Satu Mare, îl anunţau că fiica lor e sănătoasă, se joacă şi aleargă cu ceilalţi copii. Atît. Dar cuvintele acestea puţine, obişnuite, cuprindeau un înţeles minunat...

Abia cu un an în urmă, Lelioara, grav bolnavă de inimă, fusese redată vieţii în urma unei operaţii complicate. Înainte vreme, copii asemenea Lelioarei duceau o viaţă chinuită, fără ca medicul să le poată veni în ajutor. În ultimul timp însă, în ţara noastră, chirurgia cardiacă a progresat cu o rapiditate uluitoare, ajungîndu-se la operaţii uimitoare, care altădată ar fi părut adevărate „minuni". Este vorba în primul rînd, de aşa numitele „operaţii cu cordul deschis", cînd chirurgul lucrează timp de 5-6 şi chiar 8 minute pe inima deschisă. Pentru aceasta însă respiraţia trebuie întreruptă. Cum e posibil acest lucru, vă întrebaţi desigur, cînd ştiut este că celula nervoasă din creier nu poate trăi fără oxigen decît 2-3 minute?

În dorinţa de a vă răspunde cît mai exact la acest lucru, ne-am adresat chiar academicianului prof. dr. N. Hortolomei, directorul clinicii chirurgicale „Colţea", care ne-a primit cu multă bunăvoinţă.

— Cel mai important lucru, ne-a spus prof. dr. Hortolomei, a fost să se găsească metoda prin care organismul omului să treacă pentru timpul necesar (6-8 minute) într-o stare asemenea hibernaţiei. De ce? Pentru că în acest caz se modifică schimburile nutritive — metabolismul — şi se micşorează nevoia de oxigen. Cercetătorii de laborator şi chirurgii au găsit această metodă, denumită hipotermie. Cu ajutorul ei se poate scădea temperatura corpului pînă la 30°, fără nici o primejdie pentru plămîni şi inimă.

— Şi în ce constă aplicarea acestei metode? am întrebat noi.

— Practic, acest lucru se realizează
felul următor: bolnavul care urmează
suporte o asemenea operaţie, este
întîi anesteziat (adormit) pentru ca
ganismul său să nu reacţioneze la f
După aceea, este înfăşurat într-o sal
de cauciuc, printre pereţii căreia circ
apă răcită. La 31-32°, respiraţia spont
a bolnavului se opreşte şi atunci e
acţionată de un aparat automat de r
piraţie artificială. În tot timpul, cu a
torul aparatelor electronice, medicul an
tezist poate controla starea bolnavu
Cînd temperatura a scăzut la 30° o
raţia poate să înceapă. Se face o d
chidere transversală a toracelui, print
incizie intercostală. Se opreşte apoi
culaţia sîngelui şi, după evacuarea ac
tuia din inimă, se poate începe opera
propriu-zisă, adică se deschide inima
chirurgul poate sutura (coase) defec
existent. Desfăşurarea operaţiei nu po
fi însă relatată aici în cîteva cuvin
Este nevoie de o descriere amplă pen
înţelegerea mersului operaţiei...

— Bineînţeles. Nu degeaba des
chirurgia cardiacă se scriu tomuri vo
minoase şi, desigur, nu e spus încă tot
Vă rugăm numai să ne spuneţi cîte
cuvinte despre felul în care bolna
este readus la temperatura normală
corpului.

— Imediat după închiderea inimii, b
navul este coborît într-o baie caldă s
înfăşurat într-o saltea de cauciuc în c
circulă de data aceasta apă caldă. A
fel temperatura corpului este readu
pînă la 34°. După aceea, temperatura u
singură revenind la normal. Aceasta
înseamnă nicidecum o slăbire a atent
medicilor. Dimpotrivă, îngrijirile du
operaţie sînt deosebit de minuţioase.
primele 24 de ore i se ia bolnavului, d
sfert în sfert de oră temperatura, te
siunea arterială, i se supraveghează r
piraţia. I se fac de asemenea radiogra
de control din două în două ore. Aceas
este metoda de lucru în ceea ce prive
operaţia pe inimă, de scurtă durată.

— Sînt şi cazuri care necesită opera
pe inimă de mai lungă durată?

— Desigur. Sînt cazuri care presup
o durată mai mare de oprire a circul
ţiei. Pentru aceasta, este nevoie de as
gurarea bunei circulaţii a sîngelui.
unei bune oxigenări cu ajutorul u
mecanism artificial. Şi în privinţa ac
sta, în foarte scurtă vreme, clinica n
stră va avea la îndemînă şi un asem
nea aparat. Aceasta, datorită grijii co
tinue pe care o poartă regimul nost
de democraţie populară pentru sănătat
oamenilor muncii, pentru dezvoltarea ş
inţei în ţara noastră. Numai datori
acestei griji au fost posibile realizăr
chirurgiei romîneşti care merge astă
în pas cu marile progrese ale ştiin
mondiale

FLORICA BALAN

Ştiaţi că...

...şarpele Boa, domesticit, este un prieten al omului, şi mai ales al copilului? În Brazilia, şerpii Boa au salvat viaţa a mii de oameni, ferindu-i de şerpii veninoşi. Cînd iese un copil din casă, şarpele Boa îl supraveghează îndeaproape, pas cu pas, se tîrăşte în urma lui şi caută să se cuibărească undeva în apropiere, pentru a-i veni în ajutor dacă e ameninţat de un şarpe veninos.

Acest „paznic" credincios este şi foarte puţin pretenţios la mîncare. El e mulţumit să se sature o dată la 3-4 luni.

...o bufniţă mănîncă în timpul unei veri pînă la 1.000 de şoareci de cîmp, salvînd astfel de la distrugere o tonă de grîu?

...în Kazahstan, geologii au descoperit 70 de lacuri subpămîntene, cu apă potabilă? Unele din ele sînt mai mari decît Marea Aral. Multe sovhozuri şi orăşele noi de pe pămînturile desţelenite din Kazahstan au şi început să primească apă prin conducte de la fluviile şi lacurile subterane.

...broaştele îşi înghit hrana cu o viteză extraordinară? Cu ajutorul unei filmări cu acceleraţie s-a putut calcula că broasca face aproape patru mii de mişcări de mestecare pe minut. Ochiul omului nu este în stare să urmărească aceste mişcări. Probabil că tocmai de aceea s-a crezut că o broască poate trăi zeci de ani fără mîncare.

...plantele sînt sensibile la zgomot? Botaniştii indieni au descoperit că printr-o anumită combinare a tonalităţilor zgomotelor se poate grăbi sau încetini creşterea plantelor. În urma experienţelor făcute timp de şapte ani s-a stabilit că plantele cele mai sensibile în această privinţă sînt orezul şi tutunul.

...„Harcoviceanca", noul locatar al grădinii zoologice din Harkov, este un pui de elefant? El are 100 de kilograme şi e înalt de un metru. Pentru un nou născut e cam mult, nu-i aşa?

A VENIT O PIONIERA

Pe aleea dintre blocurile însorite din Ferentari, prichindeii s-au tot jucat o vreme. Au alergat, s-au zbenguit... Apoi, ne mai știind ce să facă, au cam început să se plictisească. Dar iată că printre ei a venit o pionieră.

— Ia să vedem, copii: ce-am putea face ca să fie cît mai vesel?

Le-a umflat un balon mare, roșu și i-a învățat cîteva jocuri. Copiii s-au înviorat. Pînă departe se auzeau glasurile lor vesele.

E plăcut pentru cei mici să aibă pe strada lor sau în curtea în care locuiesc, asemenea prieteni minunați!

Măriuca de vorbă cu cititorii

Puține zile au mai rămas pînă la sfîrșitul anului școlar. Totuși, în acest răstimp mai avem destul de lucru. MANOLACHE IVANCIU, din Călărașii Vechi (regiunea București), îmi comunică: din cei 50 de elevi ai clasei a V-a, cîțiva au rămas corigenți. De aceștia, în afara tovarășilor profesori, se vor ocupa îndeaproape, pentru a-i ajuta să-și însușească cît mai bine materiile la care au rămas corigenți, pionierii din detașamentul lor, și anume, cei mai buni la materiile respective

De altfel, despre acest lucru ne scrie și VLASE ELENA, din comuna Grumezoaia (raionul Huși). Iată ce-mi povestește Vlase Elena, care este și președinta detașamentului clasei a IV-a, în legătură cu organizarea ajutorului dat celor rămași în urmă la carte. „Ne temeam cînd am aflat că anul acesta vom avea examene. De altfel, această teamă era îndreptățită de faptul că pe trimestrul I în clasa noastră trei elevi (nu pionieri) erau căzuți. Am hotărît, în grupe, care pionieri să-i ajute pe cei slabi. Cu ajutorul tovarășilor profesori, noi am vegheat ca ajutorul acesta să fie bine organizat, și iată că doi dintre acei elevi slabi s-au îndreptat mult la învățătură".

Activitatea pionierească trebuie acum legată mai mult decît în timpul anului de învățătură. Despre aceasta îmi scrie GEORGETA TARACILA, președinta unității de pionieri a Școlii de 7 ani din comuna Dropia (raionul Călărași). În cadrul unității lor, se organizează schimburi de experiență în care pionierii fruntași povestesc cum își organizează ei timpul pentru pregătirea și repetarea lecțiilor, cum își iau notițe la lecții.

Acestea sînt doar cîteva metode despre care pionierii scriu redacției noastre. Sînt metode bune, care pot fi folosite. Și rog pe toți cei care îmi scriu, să nu înșire numai nume de pionieri care sînt fruntași la învățătură, ci să povestească despre metodele lor de muncă, despre cum îi ajută ei pe cei mai puțin pregătiți.

MARIUCA

SPORT

Spartachiada pionierilor și școlarilor

Cîteva însemnări

Asistînd la o întrecere sportivă cum ar fi, de pildă, etapa regională a Spartachiadei pionierilor și școlarilor, poți fi surprinse o sumedenie de instantanee. Bineînțeles, în primul rînd, este vorba de desfășurarea în sine a partidelor și de rezultatele înregistrate. Dar, de foarte multe ori, se petrec și lucruri asemănătoare celor de mai jos, pe care le-am cules urmărind întrecerile, din cadrul Spartachiadei, care s-au desfășurat la Orașul Stalin.

„Nenea Pompiliu"

Așa-i spun toți componenții echipei de oină a Școlii de 7 ani nr. 1 din comuna Porcești, care, la etapa regională a Spartachiadei s-a clasat pe primul loc. Nenea Pompiliu este prietenul lor cel mai bun. Și la Sibiu, la etapa raională a Spartachiadei, și aici, la Orașul Stalin, a trecut prin aceleași emoții prin care au trecut micii jucători. Tot timpul a fost în mijlocul lor, le-a dat sfaturi și i-a încurajat. Și iată de ce: mecanicul de locomotivă Pompiliu Istrate de la Depoul C.F.R.-Sibiu, este mare amator de oină. De aceea, atunci cînd a aflat de Spartachiada pionierilor, el singur s-a oferit ca, în timpul liber, să antreneze echipa școlii. Iar băieții i-au ascultat întotdeauna îndrumările, dovedindu-se la sport la fel de sîrguincioși ca și la învățătură. Dovadă este rezultatul frumos pe care l-au obținut: calificarea pentru etapa pe zonă.

Despre învinși și învingători

Așa cum am arătat în numărul nostru trecut, finala pe regiune la handbal-băieți s-a disputat între pionierii de la Școala medie nr. 2 din Sibiu și cei de la Școala nr. 2 din Mediaș. După un început echilibrat, în care fazele s-au desfășurat cînd la o poartă cînd la alta, cei din Sibiu au luat conducerea și au cîștigat la diferență mare. De ce au pierdut mediesenii?... În primul rînd pentru că nu au acordat o atenție mai mare antrenamentelor. Au fost lipsiți de condiție fizică, iar echipa nu a fost omogenă. În schimb, a cîștigat echipa din Sibiu ai cărei jucători au acționat mai frumos, au fost mai bine pregătiți și au jucat — de-a lungul întregului meci — într-un ritm rapid.

Bravo, sighișorenilor!

Această felicitare le-o adresăm voleibaliștilor din Sighișoara din două motive: este vorba, în primul rînd, de jocul frumos pe care l-au desfășurat, în ciuda faptului că au pierdut. Iar dacă au pierdut, aceasta s-a întîmplat din cauză că sighișorenii au sosit cu întîrziere la Orașul Stalin. Și încă ceva (aici, aflați care a fost cel de al doilea motiv pentru care-i felicităm): din echipă au lipsit doi din jucătorii de bază: Marinescu și Comaniciu. Pe trimestrul al doilea ei au rămas corigenți. Hotărîrea jucătorilor a rămas neschimbată: n-au ce căuta la Spartachiadă pînă ce nu-și vor îndrepta notele!

Au preferat mai bine să piardă decît să aibă în echipă jucători certați cu învățătura.

EMIL DOBRESCU

Damian se mutase la școala noastră în timpul tezelor trimestrului doi, și tovarășul diriginte îl pusese să șadă cu mine în bancă. Nu mi-a părut rău de loc la început. După înfățișare, Damian arăta un băiat cumsecade, iar atunci cînd a fost ascultat pentru prima oară, a răspuns uimitor de bine.

Toate acestea m-au mirat însă; Damian nu avea cravată roșie! In prima recreație l-am și întrebat:

— Tu nu ești pionier?

— Nu...

— Cum se poate?

— Foarte bine: nu sînt și gata!

— Văd că înveți bine..

— Invăț.

— Și ești cuminte.

— Sînt.

— Atunci?

— Atunci, lasă-mă în pace! Spune-mi mai bine unde ați ajuns la istorie.

L-am lăsat în pace și i-am arătat unde ajunseserăm la istorie. „O fi avînd necazurile lui, mi am zis. Stăm altădată de vorbă".

A doua zi, a fost scos chiar la istorie. După trei răspunsuri a fost trimis la loc. Luase nota 10. S-a așezat în bancă, m-a privit de sus și a început să se uite țintă la cei care urmau la răspuns.

Tocmai îi venise rîndul lui Dumitrescu Constantin. Costică era un băiat de treabă, dar cam pierde-vară. De la începutul anului ne străduiam să-l ajutăm să-și dea mai multă silință la carte, și de abia în ultima vreme lucrurile începuseră să se mai îndrepte. Astfel, Costică luase un 6 la matematică, cîte un 7 la geografie și la romînă și chiar 8 la fizică. Răspundea însă cam greu, deoarece nu se putea exprima cu ușurință. Tovarășii profesori însă, dacă vedeau că a învățat, că știe ceva, îl ascultau răbdători, îi puneau întrebări ajutătoare...

— Spune, Dumitrescu, ce știi despre Comuna din Paris?

Dumitrescu începu să se gîndească. Dar nu deschise bine gura să spună ceva că un șuierat, o șoaptă subțire, dar pătrunzătoare se auzi din clasă. Cineva îi suflase. Dumitrescu rămase uimit. De mult nu se mai întîmplase ca în clasa noastră să sufle cineva. Dădu să răspundă, dar șoapta se auzi din nou, clară:

— Comuna din Paris este...

De-abia atunci îmi dădui seama. Damian sufla! Il înghiontii, dar îmi răspunse tot cu un ghiont, și suflă mai departe. Bietul Dumitrescu, buimăcit, rușinat bolborosi ceva și, cu chiu, cu vai, luă pînă la urmă un 5. Se întoarse în bancă roșu de ciudă: învățase lecția, dar șoaptele îl zăpăciseră.

In pauză, îl certai pe Damian:

— Cine te-a rugat să-i sufli?

— Dacă nu știa!

— Crezi tu? Află că știa!

— Aș! dacă nu-i suflam eu, nici 5 nu lua.

— La noi în clasă nu se suflă, știi?

Damian ridică dintr-o sprînceană:

— Ce-ar fi să nu mă mai dăscălești atît? Mă crezi copil de grădiniță?

Dar eu nu mă lăsai intimidat:

— Bagă de seamă: detașamentul nostru a hotărît încă de mult să termine cu suflatul și cu copiatul. Intregul detașament a hotărît așa, înțelegi? Iar de atunci, nimeni nu mai suflă, nici nu mai copiază!

Damian fluieră cu o mirare prefăcută, apoi îmi spuse brusc, cu voce gravă:

— Pe cuvîntul tău?

— Pe cuvîntul meu!

— Ha-ha-ha, izbucni el în rîs, repezit mai ești! Să nu crezi însă că mă sperii. Ia te uită ce ușor îți dai cuvîntul, și încă pentru alții...

— Nu pentru „alții", ci pentru detașamentul nostru.

Damian clătină din cap, șiret:

— Ha-ha-ha... Ușurel, ușor, băiete! Vezi că ora următoare aveți teză!

— Cum, „aveți"? Poate vrei să spui că „avem"!

— In sfîrșit, avem... O să văd eu cum se copiază, și ce-o să mai rîd! Nu uita: ți-ai dat cuvîntul!

Veni ora tezei. Dădeam la matematică. Tovarășul profesor scrise subiectele pe tablă, și băieții se apucară de lucru. Damian citi atent subiectele, se gîndi nițel, șopti „sînt ușoare", și începu să se uite prin clasă. Știam de ce se uită. Și deși eram sigur că nimeni n-avea să copieze, îmi era ciudă de obrăznicia lui. In același timp, eram și îngrijorat; pentru Damian or fi fost ușoare subiectele, dar pentru mine, și cred că și pentru alții erau destul de grele. Asta se putea lesne observa și după cum băieții se încruntau, scriau, ștergeau, și iar scriau.

Și, deodată, îl văzui pe Damian zîmbind. Rupse din caiet o jumătate de foaie, o acoperi iute cu cifre și apoi o împături în opt. Jucînd-o între degete, se uită pe furiș, atent, prin clasă. Mă mirai; nu înțelegeam ce rost are hîrtiuța. Dar în clipa următoare pricepui — și fui gata să-l îmbrîncesc, să-l alung din bancă, să uit și de tovarășul profesor, și de băieți, și să-l scot pe Damian din clasă! Făcuse o fițuică, se pregătea să-i dea drumul prin clasă!

Dar nu l-am îmbrîncit. Mi-am adus aminte de cuvîntul dat. Oare, oprindu-l pe Damian, n-ași fi dat cumva dovadă că totuși n-am destulă încredere în detașament? Cel puțin, Damian așa ar fi crezut.

Și-l lăsai. Strecură fițuica băieților din banca din spate. Cu coada ochiului urmării drumul fițuicii. Trecea, încet, din bancă în bancă. In unele locuri zăbovea mai puțin, în altele mai mult. Băieții o desfăceau pe rînd. Mă temui, dar Damian zîmbea. Da, da, îmi era de-a dreptul frică! Nu cumva avea să cadă cineva în ispită? Problemele nu erau de loc simple, iar fițuica îi ademenea, îmbietoare: „Iată, nu-ți mai bate capul! Uite cum trebuie să rezolvi problemele..." O clipă îmi trecu din nou prin minte gîndul să opresc drumul fițuicii, dar

mă stăpînii. Nu. Trebuie să am încredere în detașamentul nostru. Ca să-mi înving tulburarea, mă apucai cu hotărîre de problemă. Mă trecură cîteva rînduri de nădușeală, dar dădui de firul problemelor. Le rezolvai pe toate, și după ce pusei ultimul punct, răsuflai ușurat. Nu eram însă nici pe departe liniștit. Fițuica își continua drumul din bancă în bancă. Răsuflam fierbinte. Cine, cine va copia? Cine îi va da astfel prilejul lui Damian să rîdă de detașa[mentul] nostru? Mă dureau ochii de înc[...] cu care priveam clasa. Cercetam [...] fiecărui băiat, încercam să-mi dau [...] după cele mai mici mișcări al [...] căruia dacă a îndrăznit, dacă s-a [...] ademenit. Și, ciudat: cu toate că [...] lucru nu reușeam să aflu de pe [...] rile încordate asupra caietelor, sir[...] pe măsură ce-l priveam pe fiec[...] nouă undă de curaj, un simțămînt [...] în ce mai puternic de încredere. [...] pe Pavel Ion; el n-a mințit nic[...] Sau Niculescu; dacă-și dă o dată [...] tul, poți fi sigur că se ține cu oric[...] de el.

— Poc!

Pe banca noastră căzu ceva. Un [...] loș de hîrtie. Damian îl desfăcu. [...] peste umărul lui. Era fițuica; făcu[...] conjurul clasei și ajunsese din [...] noi. Acum, însă, pe lîngă cifrele [...] pe fițuică fuseseră așternute încă [...] alte rînduri, scrise care cu creionu[l] [...] cu felurite culori de cerneală:

„Cine a îndrăznit să trimită o fi[...]
Popescu Ilie".

„Să-i fie rușine autorului acestei [...]
Niculescu Gh".

„Tu care ai trimis fițuica, să ți[...] singur la gazeta de perete că altf[el] [...] eu cine ești și e vai de tine!
Dumitrescu Constantin".

„Nu știu să rezolv prima prob[lemă] dar mai bine capăt nota zero de[cît să] mă iau după fițuică!
Pavel Ion".

„Cum se poate întîmpla așa ce[va în] clasa noastră? Cine a scris fițuica [...] șine!
Gheorghe Adrian".

...Și așa mai departe. Aproape to[ți pio]nierii ținuseră să scrie ceva pe f[ițuică]. Damian se înroșise pînă-n vîrful u[rechi]lor. Să vă spun drept, n-aș fi vr[ut să] fiu în pielea lui!

Eram atît de bucuros... Știam [...] fel-de detașament avem, dar parc[ă ni]ciodată nu fusesem atît de mîndr[u că] fac parte din el!

Dar și Damian... Se ținea de fle[...] în loc să fie bucuros că, odată și c[...] are să facă și el parte din acest [deta]șament minunat!

Pentru că eram hotărît să-l ajută[m să] merite și el cravata roșie. Acum ș[tiam] de ce încă n-o căpătase!

AL. OVIDIU ZO[...]

—◇●◇—

CITIȚI aceste cărți:

OTILIA ÇAZIMIR: Poezii. **Ilustrații de Maria Constantin. 94 pag. — 9 lei. Ed. tineretului.**

MIHU DRAGOMIR: Poveștile bălții. **Ilustrații de Emilia Dumitrescu. 32 pag. — 3,15 lei. Ed. tineretului.**

ALEXANDRU SAHIGHIAN: Povești dunărene. **Ilustrații de Cristea Condacci. 120 pag. — 3,90 lei. Ed. tineretului.**

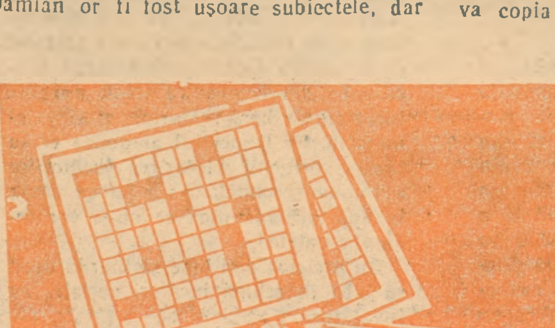
MARIN IANCU-NICOLAE: Iusuf — povestire dobrogeană. **68 pag. — 4,40 lei. Ed. tineretului.**

VALERIA BOICULESI: Ina Mădălina. **Ilustrații de Magda Ardeleanu. 36 pag. — 2,90 lei. Ed. tineretului.**

TEODOR DRAGOMIRESCU: O grădină de lumină. **Ilustrații de Despina Ghinocastra și Cr. Ionescu. 40 pag. — 3 lei. Ed. tineretului.**

RUTH LISSAI: Sol, nota fugară. **Ilustrații de G. Sergiu. 32 pag. — 4 lei. Ed. tineretului.**

A. TOLLAS IULIA: Cartea pestriță. **32 pag. — 11 lei. Ed. tineretului.**

CONCURS DE JOCURI

DRAGI CITITORI,

Vacanța de vară bate la ușă. Peste puțin, se vor înălța din nou deasupra taberelor drapelele roșii pionierești. Din nou veți porni în drumeții, prin cele mai frumoase colțuri ale țării, veți merge în zilele însorite la scaldă, veți citi nenumărate cărți frumoase și vă veți juca pe săturate.

Pentru zilele vesele de vacanță gazeta „Scînteia pionierului" v-a pregătit, de pe acum, **un mare concurs de jocuri!**

Despre aceasta veți afla amănunte în numărul nostru viitor.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din șco[li]
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".